

NUDVASINTA KRIKŠČIONYBĖ

Informacija, kuria čia dalinuosi, nėra jokia naujiena ar siekis ką nors nustebinti. Suprantu, mes matau, kad kai kuriems žmonėms „gera“ gyventi taip, kaip yra. Deja, ne visiems priimtinas „tylus melas“ ar saviapgaulė. Jau seniai pastebėta, kad žmonės siekia išsigelbėjimo iš šio pasaulio chaoso ir pavojų nebe ritualinėse apeigose prieš Nukryžiuotąjį, o ieško dvasinio kelio sielos gelbėjimui. Ne atsitiktinai, o, sakyčiau dėsningai, atėjus *laikui* krikščionys susidomėjo ortodoksų „prakeiktuuju“ gnosticizmu. Kas tuo domisi – žino, kiek daug nuveikta per maždaug porą šimtų metų, nuo tada, kai buvo atrasta **Nag Hamadžio biblioteka** (lt.wikisource.org) 1945 m. Per tą laiką pasaulinio lygio mokslininkų titaniško darbo dėka buvo iššifruotuoti ankstyvųjų krikščionių ir gnostikų tekstų rinkiniai, išleista daug monografijų. Biblistikos specialistai patvirtino, kad gnosticizmas, tai yra „**slaptasis**“ **Jėzaus Kristaus mokymas**, buvo legali ankstyvosios krikščionybės versija. Šiuo metu jis išgyvena savo renesanso laikotarpį ir vadinamas neognosticizmu (išplitęs ypač JAV). Vakarų ortodoksai jo nepripažįsta, jį ignoruoja. Kol ortodoksai visų krikščioniškų bažnyčių tyli, dvasingumo ieškantys krikščionys migruoja pas budistus, meilingai ir jautriai priimančius kiekvieną ieškotoją.

Kadangi literatūros gnosticizmo tema yra labai daug (ne mano jėgoms viską apibendrinti), apsiribosiu tik ta, kuri man buvo prieinama (kaip ne keista daug knygų parašyta ir išversta į rusų kalbą). Lietuvių kalba neradau nei vienos knygos ta tema! Savo knygoje „Šviesos Keliu“ glaustai pristaciau gnosticizmo ištakas, kai kuriuos autorius ir supažindinau su svarbiausiomis krikščioniškojo gnosticizmo idėjomis. Mano knyga Lietuvoje parduodama (patogupirkti.lt platformoje ir per svetainę sviesoskeliau.lt). Gal ateis laikas ir mūsų leidyklos susidomės Tiesos ir Šviesos idėjomis, kurias skelbė Jėzus Kristus, vadinęs mus „šviesos vaikais“.

„Slaptuoju“ vadintas Jėzaus Kristaus mokymas nebėra jokia paslaptis. Tas mokymas kadaise buvo *slepiamas*, kad „tamsioji liaudis“ juo nesidomėtų, nors turtingieji graikai ir romėnai seniai žinojo apie kelią į Pleromą. Romos valdžia gnostikus ir pirmuosius krikščionis persekiojo ne dėl jų tikėjimo monoteizmu, o dėl krikščioniškosios „antropologijos“, tai yra požiūrio į Dievą ir žmogaus santykį. Krikščionių kankiniai mirė už krikščionybės triumfą prieš engėjų pasaulėžiūrą, tačiau šiandien galime konstatuoti, kad krikščionybės paskelbimas Romos imperijos religija buvo ne triumfas, o tikrosios (dvasinės, gnostinės) krikščionybės išsižadėjimas. Ne Kristaus Žodis laimėjo, o Jo Mokymo pagrindų sukurta ortodoksinė religija, karinga, dominuojanti Bažnyčia. Ji savo ruožtu ėmė persekioti Šventosios Bažnyčios priešininkus dar nuožmiau nei tai darė pagonių imperija. Krikščionių religija tapo kovos už pasaulietinę valdžią įrankiu. Iš žydų Bažnyčia paveldėjo normą laikyti save vienintele *tikrojo tikėjimo* nešėja ir požiūrį į visus *netikinčiuosius kaip pagonis*. Kaip anksčiau, taip ir dabar Bažnyčia, net nesigilindama į kitų religijų esmę, priklijavo joms pagonybės stigmą ir griežtai draudė savo kaimenei į jas gilintis. Bažnyčia nesuprato ir to, kad Jėzus galėjo būti paskutinis,

bet toli gražu ne pirmasis avataras, kurį Dievas siuntė į Žemę, kad paspartintų dvasinę žmonijos evoliuciją.

Dievas yra vienas. Tai pripažįsta visos religijos. Krišnos Mahabharatoje ir Bhagavad Gitoje pateikta metafizika visiškai atitinka Kristaus Apreiškimą. Ikikrikščioniškuoju laikotarpiu šie kūriniai buvo žinomi religinei ir filosofinei tradicijai ir buvo Rytų tautų religinės pagarbos objektas. Vakarami rėmėsi visiškai kitokia pasaulėžiūra. **Graikams-romėnams ir žydams religija buvo visuomenės švietimo per mitus ir materialinių poreikių tenkinimo priemonė. Jie garbino dievus, tikėdamiesi iš jų materialinės naudos.** Toks tikėjimas yra diametraliai priešingas dvasinėms žinioms (gnoziui), kurias skelbė dieviškieji avatarai ir pranašai. Tai yra pagrindinė priežastis, kodėl žydai nukryžiuojo Jėzų, o romėnai persekiojo krikščionis iki 313 m.

Kas buvo Jėzaus mokymo šaltinis? Jis jį gavo iš Dievo Tėvo?

Viena iš labiausiai intriguojančių krikščionybės paslapčių yra ta, kad nė vienas iš keturių kanoninių evangelistų neparašė, **kur Jėzus buvo nuo 12 iki 30 metų.** Jėzaus motina tuo laikotarpiu buvo su juo. Ji nieko nepasakojo? **Šio gyvenimo laikotarpio slėpimas užgožia, iš ko Jėzus gavo dvasines žinias. Kam ir kodėl reikėjo tai slėpti, juk Jėzus kalbėjo nieko neslėpdamas:**

Jn 5, 39 Jūs tyrinėjate Raštus,
nes manote juose rasią
amžinąjį gyvenimą.
Tie Raštai ir liudija už mane,
40 bet jūs nenorite ateiti pas mane,
kad turėtumėte gyvenimą“.
41 „Garbės iš žmonių aš nepriimu.
42 Aš matau,
kad jūs neturite savyje Dievo meilės.
43 Aš atėjau savo Tėvo vardu,
o jūs manęs nepriimate.
Jei kitas ateitų savuoju vardu,
tą jūs priimtumėte.
44 Kaipgi jūs galite įtikėti,
jeigu vienas iš kito priimate garbę,
o tos garbės, kuri iš vieno Dievo ateina,
jūs neieškote.
45 Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu Tėvui!
Jūsų kaltintojas yra Mozė,
į kurį esate savo viltis sudėję.

Kai žmogus gyvena **be Dievo meilės savyje**, jis tiki pranašais, bažnyčia ir tampa vergais. Jėzus atėjo Žmogų išlaisvinti. Kartaginos susirinkimai (jų buvo ne vienas - 397 m., 418m.) suformavo Biblijos kanoną, o šventomis knygomis pripažino tas, kurios priklausė tik žydų tradicijai. Tai rodo, kad jau tada krikščionybei buvo paskirta dukterinės judaizmo religijos vieta. Iki šiol kunigai ne jokių suvaržymų viename pamoksle ar bet kokiame tekste cituoja ir kokio nors evangelisto ir judaizmo pranašo žodžius.

O buvo taip...Kartaginos sinodai, ankstyvųjų krikščionių Bažnyčios susirinkimai, kurie vyko Šiaurės Afrikoje, suformavo pagrindines dogminės krikščionybės tezes. Kartaginoje per keletą šimtmečių buvo surengta nemažai vietinių sinodų, tačiau ypač svarbus yra 418 m. sinodas, kuris suvaidino reikšmingą vaidmenį sprendžiant ginčus dėl erezijų....418 m. sinodas buvo sušauktas reaguojant į Pelagijaus ir jo šalininkų mokymus, kurie kėlė rimtą teologinį konfliktą Bažnyčioje. Sinodas buvo organizuotas talkinant **garsiam filosofui Šv. Augustinui ir kitiems teologams: tikslas buvo vienas - išspręsti ginčą dėl žmogaus prigimties, nuodėmės ir Dievo malonės vaidmens išganymo procese. Pelagijaus mokymas, kuris teigė, kad žmogus gali pasiekti išganymą per savo pastangas ir laisvą valią, be Dievo malonės, buvo laikomas prieštaraujančiu tradiciniam krikščionių tikėjimui. Trumpai tariant žmogus buvo atskirtas nuo Dievo-Dvasios. Priminsiu, kad Jėzus Kristus sakė: Dievas yra Dvasia. Nuo tada Bažnyčia įniko į represijas prieš kitaip mąstančius/tikinčius krikščionis. Bažnyčios tradicionalistai (dogmatikai) rašo:**

„Kartaginos sinodo sprendimai buvo labai reikšmingi. Jo metu buvo priimti keli kanonai (bažnytinės taisyklės), kurie aiškiai pasmerkė pelagianizmą. Sinodas patvirtino šiuos pagrindinius principus:

1. **Pirmapradė nuodėmė:** Sinodas paskelbė, kad visi žmonės yra gimę su pirmaprade nuodėme, paveldėta iš Adomo. Ši nuodėmė atskyrė žmogų nuo Dievo ir paveikė visą žmonijos prigimtį.
2. **Dievo malonės būtinybė:** Buvo patvirtinta, kad žmogus negali pats savarankiškai pasiekti išganymo. **Dievo malonė** yra būtina, kad žmogus galėtų atsiliiepti į Dievo kvietimą, įveikti nuodėmę ir gyventi šventą gyvenimą.
3. **Krikšto svarba:** Sinodas pabrėžė krikšto reikšmę nuodėmių atleidimui, įskaitant pirmapradę nuodėmę. Kūdikiai, kurie dar nesugebėjo padaryti asmeninių nuodėmių, taip pat turi būti krikštijami, kad būtų apvalyti nuo pirmapradės nuodėmės.

418 m. Kartaginos sinodo sprendimai turėjo **didelę įtaką visai Bažnyčiai ir padėjo išlaikyti vieningą teologinį mokymą.** Po šio sinodo sprendimų **pelagianizmas buvo oficialiai pasmerktas kaip eresija.** Popiežius Zosimas patvirtino sinodo sprendimus ir pareikalavo, kad visi Bažnyčios nariai jų laikytųsi. Pelagijus ir jo šalininkai buvo ekskomunikuoti, o jų mokymas laikytas klaidingu.“ (žr.maldos.lt)

Ortodoksai pažymi, kad šis sinodas turėjo „platesnę reikšmę krikščionių teologijos vystymuisi. Jo metu išryškėjo esminiai Bažnyčios mokymo aspektai **apie žmogaus ir Dievo santykį, malonės vaidmenį ir žmogaus prigimties sugedimą. Tai padėjo suformuoti tradiciją, kurioje Šv. Augustino teologija apie malonę ir išganymą tapo pagrindiniu krikščioniškojo tikėjimo ramščiu.** Kartaginos sinodas buvo vienas iš pavyzdžių, kaip ankstyvoji Bažnyčia reagavo į teologinius iššūkius ir stengėsi išlaikyti tikėjimo grynumą bei vienybę, **formuodama doktriną, kuri yra aktuali ir šiandien.**“ Negalima nepaminti ir kito Šv. Augustino „nuopelno“ krikščionybei - **tai teorija apie visko sukūrimą „iš nieko“ (ex nihilo).** Katekizme juodu ant balto surašyta:

„Ką apie pasaulio sukūrimą sako Šventoji Tradicija, trumpai ir aiškiai nurodo šv. Augustinas šiais žodžiais: „Katalikų religija liepia tikėti, kad **Dievas, vienas trijuose asmenyse, sukūrė viską, kas tik yra, duodamas viskam buvimą taip, jog kiekviena dvasinė ir kūniška būtybė yra ne iš Dievo būtybės kilusi, bet Dievo iš nieko padaryta.**“

Nuolatinį Bažnyčios mokslą visuotinis Laterano Susirinkimas apibūdino taip: „Tvirtai tikime, kad yra tik **vienas tikrasis Dievas**, dangaus ir žemės, visų regimų ir neregimų

būtybių Kūrėjas, kuris **savo visagale jėga laikų pradžioje padarė iš nieko** abiejų rūšių kūrinis, būtent angelus ir pasaulį, ir galiausiai žmogų, kuris, susidėdamas iš dvasios ir kūno, turi bendro su abiejų rūšių kūriniais.“ Amen.

.....

ŽMOGAUS IR DIEVO DVASINĖ PRIGIMTIS YRA VIENA!!!

Apie mokslo ir religijos dialogą ieškant Tiesos, žinoma seniai. Mokslas **elementariųjų dalelių sampratą laiko sąmoningai organizuotomis energijos formomis**. Formulė $E=mc^2$ parodo energijos ir materijos ryšį. Kol energija ir sąmonė neaktyvios, pasaulis yra nepasireiškiančioje būsenoje. „**Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas**“ (Jn 1). Energijai ir sąmonei sąveikaujant pasireiškia įvairios formos – atsiranda materija, magnetizmas, gravitacija, bangos, mintis. Sąmonė išaugina molekules į sudėtingus junginius, tokius kaip DNR. DNR organizuoja gyvą medžiagą. „**Viskas sukurta Jo, ir be Jo neatsirado nieko, kas buvo sukurta**“ (Jn 1, 3), kur **BŪTI** reiškia formų pasireiškimą. Senieji Vedų raštai irgi teigia, kad pasaulis atsirado sąveikaujant protui (Šiva, dvasia) ir energijai (Šakti, prana). Mantroje „So Ham“ „taip“ verčiama kaip „tas“, „Jis“ arba „Brahman“, „Ham“ yra „aš“. „Tai“ simbolizuoja begalinę energiją ir gyvybingumą. Tuo pat metu „So“ įsamenina kūrimo energiją (Šakti), „Ham“ – ištirpimą (Šiva). „**Jame buvo gyvybė, o gyvybė buvo žmonių šviesa**“ (Jn 1). „Dievas suformavo žmogų (fizinį kūną) iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės (dvasios alsavimą, ir žmogus tapo gyva siela-subjektas)“ (Pr 2, 7). Iš kur tu jį supūtei? Iš savęs. Tai reiškia, kad **žmogaus ir Dievo dvasinė prigimtis yra viena**. Kitaip ir **NEGALI BŪTI**. Dievas yra vienas visiems. **Jėzus Kristus sakė**, kad Dievas yra Dvasia. Ji **sukūrė viską iš Savęs (ne iš nieko!!!)**. Žmogus yra tapatus Dvasiai, iš Jos **kilęs** ir tik per Ją gali siekti **Vienybės** su Dvasia-Dievu. Logiškai **mąstančiam** žmogui **Jėzaus Kristaus** mintys yra ir turi **būti** suvokiamos tik tokiu **būdu**. O jeigu žmogus sukurtas „iš nieko“, jis yra niekas, tada galima su juo daryti **ką tik nori...**

Dievas (Šviesos šaltinis) palaiko Visatą, būdamas imanentiškas kiekviename atome, kartu būdamas **visa apimančia sąmone**. Kaip šviesos šaltinis, spindulys, banga ir projekcija **neegzistuoja atskirai**, taip Dievas, subjektyvumas, gyvybė ir siela neegzistuoja atskirai. **Kaip šviesa negali egzistuoti be šaltinio, taip ir individuali siela nėra atskirta nuo Vienio-Dievo.**

„Kad jie visi būtų viena, kaip Tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų viena mumyse“ (Jn.17:21).

Kristus save vadino ir Dievo, ir žmogaus Sūnumi:

„Aš esu Tėve, ir Tėvas manyje“ (Jn. 14-11).

Štai TOKS YRA JĖZAUS KRISTAUS MOKYMAS, pabrėžiantis DIEVO ir ŽMOGAUS DVASINĘ TAPATYBĘ. Dar daugiau: ta tapatybė žmogus gali įsitikinti praktikuodamas gnozij (per meditaciją/kontempliaciją). Todėl:

Bažnytinis dogmatizmas yra erezija, iki šiol klaidinanti tikinčiuosius, atskirianti juos nuo Kūrėjo - Dievo-Dvasios-Šviesos. Metas ją pasmerkti, o bažnyčios hierarchams atgailauti už šią baisią nuodėmę. Dabar pagaliau gal jau suvoksime, kodėl fariziejai pasmerkė Jėzų Kristų mirčiai ant kryžiaus? Jis neprieštaravo, tylėjo, nes skelbė Tiesą. Jis mus vedė Amžinojo Gyvenimo DVASIOJE keliu, tad ir mums nėra ko bijoti. Mes turime teisę netikėti fariziejais, kurie mums meluoja nuo neatmenamų laikų. Mes turime teisę PATYS eiti Jėzaus Kristaus nurodytu keliu, išvalyti savo sielas nuo mums primestų dogmų-erezijų ir tapti tikrais šviesos vaikais, kuriems ne pakeliui su blogiu. Mes turime teisę vienytis Dvasioje ir kurti savo bendruomenes, kad Ramybės būsenoje patirtume Gyvosios Dvasios veikimą ir išgydytume savo sielas Dievo Meile. Kito kelio tiesiog nėra.

.....

Žinau, kad jūsų protui vis dar trūksta argumentų ir faktų. Toks yra mokslo sugadintas šiuolaikinis žmogus. Tekstas viršuje – tai tik įžanga į „Nudvasintą krikščionybę“. Žemiau pateiksiu daugiau informacijos apie tai, ką skelbia garsieji biblistikos specialistai tyrinėję ankstyvąją krikščionybę ir gnosticizmą. Mano galimybės jau ribotos, tad pristatysiu tik kelių autorių knygų anotacijas, ištraukas iš kūrinių, o jūs galėsite jais remtis, rašyti disertacijas, monografijas ar tiesiog dalintis jų idėjomis *vardan visų žmonių gerovės*, pasakytų nušvitęs budistas. Viena pastaba skaitantiems filosofų tekstus: dažnai jie rašo, kad bažnyčia neteisingai aiškina „antropologiją“*, t. y. dievo ir žmogaus santykį. Taigi, NE antropologiją (mokslą apie žmogų), o Dievo ir Žmogaus santykio klausimą. Nepainiokite mieli kolegos paprastų krikščionių moksliniais terminais ir nesislėpkite pagaliau už jų. Rekomenduoju susipažinti su viena labai painia „krikščioniškos antropologijos“ aiškinimo versija. Žr. nuorodą žemiau.** Pagal bažnytinę dogmą žmogus sukurtas „ex nihilo“...iš nieko. Jei esu sukurtas iš nieko, kaip galiu būti Dievo atvaizdu? Aš teigiu Žmogaus ir Dievo tapatybę, nes kitaip mes atsiduriame vienoje pusėje, o Dievas – kitoje. Nėra ryšio, nėra meilės, nėra vienybės.

.....

*Antropologija yra socialinis-humanitarinis mokslas, siekiantis atskleisti žmogaus biologinių, sociokultūrinių aspektų dinamiškus tarpusavio ryšius.

** <https://www.bernardinai.lt/seimos-ir-saviugdos-centras-bendrakeleiviai-kviecia-i-seminara-krikscioniskoji-antropologija/>

Bus daugiau.